

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' ὄγδοον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γίν εὐρεῖομεν τὸν Παρθενάων.

Χίλια κι' ἑννιάκονα κι' ἕνα
κι' ὄλο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέροσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ - ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ'
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο - δὲ κατ' ὄφρα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμοῦς μέρη - δέ κατ' ὄφρα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοῦσου τσελεπή
ὅτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσὸρραγα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

'Ιουνίου ἑννέα
καὶ καὴν γενναῖα.

'Ἑπτακόντα κι' ἕξη καὶ τριάντ' ἀκόμη,
γεωργία, σίτος, σίκαλις καὶ βρώμη.

Κι' ὁ Ρωμηὸς σὺς χαίρετ' ἄ καὶ 'στὸ «Βάληρον πετῶ.

Μαζὶ μὲ τὰ κοψίματα, ποῦ φέρνει κάθε φροτὸ,
θὰ πάψῃ τῶρα κι' ὁ Ρ ω μ ῆ ὅς ἀπὸ τὸ φύλλο τοῦτο.
Θὰ πάψῃ κἀμποσο κἀπὸ καθὼς τὸ συνειθίξει,
καὶ πάλιν παρ' ἑν' ἄλλοις πηγαίει καὶ κερθίζει,
ἐν ἄλλοις λόγοις δηλαδὴ πάει 'στὴν Φαληρέα του
μαζὶ μὲ τὴν παρέα του.

Πάει κοντὰ 'στὰ κύματα ν' ἀπλοῖσῃ τὴν ἀριὰ του
καὶ νὰ σκερθῇ πῶς διάβολο θὰ δράσῃ στὴν πικρῖδά του.
Τῆς ἔσσης καὶ τῆς δράσεως διπλοῦς ἰδρώς τὸν λαῖνον
καὶ ν' ἀνακνεύσῃ λαγυρῶν τῆς Σούδας τὸν ἀέρα,
κι' ἂν σὺς καπνίσῃ κι εἰς αὐτὸν νὰ δώσεται γαλόνι
ἐπὶ συστάσει κι' ἀσφαλῶς τὸ στέλλετ' ἐκεῖ πέρα.

Πάει σὲ νυροπάζαρο, σὲ κόρθε φλωγερὸ,
πάει ν' ἀκούσῃ Γαλλικὰ κ' ἀντὰ-του νὰ λεπνύνῃ,
πάει νὰ δῇ καὶ θάλασσαν ἀπέφραγτο-νερό...
ἔχ'! καὶ νὰ τῶγε σάλιο του, τὰ μούστρα-σας νὰ φτύνῃ.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. - Τόσοι κίρροι ἐπέρασε, ποῦ τὸν κίρρο μας ἴκνευε,
τόσοι κίρροι ἐπέρασε καὶ στρατηγούς δὲν ἴκνευε.
'Ἀλλ' ὁμοῦς ὁστὸρος ἱερνικός μας πείραξε καὶ πάλιν,
καὶ δὲς του κι' ἐμειράσαμε γρυσὰ μὲ τὸ πσοῦδάλιν,
ἄλλοις ραντάσου, Περικλῆ, τί θῆλεγε κι' ἡ Πάλλη,
κι' οἱ προσφιλεῖς Φιλῆλληνας κι' οἱ σύμμοχοι κι' οἱ φίλοι,
ραντάσου τί θὰ ἴγνευε καὶ 'στὴ Μακεδονία,
τί θῆλεγε κι' ὁ Κάρολος ἀπὸ τῆ Ρωμανία.
Δὲν βλέπει, βρέ, τί γίνεται καὶ μὲς 'στὴν Ἑγγλιτεῖα;
βραβεῖα γιὰ τὸν πόλεμο 'δοθῆκαν κι' ἐκεῖ πέρα,
βραβεῖα γιὰ τὸν Κίτσενορ, τὸν Ρόιπερτ καὶ τοὺς ἄλλους,
ἴδια βραβεῖα 'στους μικροῦς, ἴδια καὶ 'στους μεγάλους.
Κι' ἀπὸ πολέμου δίδονται μεράλια 'στὴ Λόντρα,
γχατὶ κι' ἐμεῖς, μὲρὸ παιδιὰ, νὰ μὴν τοὺς πάμε κόντρα;

Παιδὲς Ἑλλήνων, σπεύσατε, σηκώσατε τὸ κεφάλιν,
νὰ γίνουμ ὄλοι στρατηροὶ καὶ λίγο νάμιν πάλιν.
Δώσατε γαλόνι καὶ σέμει γιὰ νὰ ἔλαμῃ τὴ γέννα σας,
νὰ κάνω κἀλλυθα κι' ἐγὼ σὺλα τὰ πεινιμένα σας.

Και τί θά γάση τάχατε τὸ κράτος καὶ τὸ γένος,
ἐν πῖνῳ τὸν καρρὲ κι' ἐγὼ γαλονοσορτωμένους ;

Πάρτε σπαλέτας, Κίτσερερ καὶ Ρόμπερτε τῆς Ἑλλάδος,
σὰς χειρετῆ περιχαρῆς ἡ πόλις τῆς Παλλάδος.
Ἐμεῖς γὰρ τρίτο πολέμο παρασκευάζει ἀρχίζομε
καὶ τὰ σπαθὰ τροχίζομε,
κι' ἄλλα χρυσὰ φορτώθηκαν οἱ λακπεροὶ μας ὤμοι,
κι' οἱ Ρόμπερτε Ἀγγλοὶ πολεμοῦν 'στὸ Τρανσβαλὶ ἀκόμη.

Κοντεύει χρόνος, κουνενέ,
ποῦ πολεμοῦν οἱ βλάκες,
κι' ἐμεῖς ἐδῶ 'στὸν καρρηνέ
μὲ τὰ γαλόνηκ πλάκες
γελούμε σὰν μοιράζονται βραβεῖα τῶν ἀγώνων
σ' αὐτοῖς, ποῦ δὲν ἀπέκλιαν νὰ μάχωντ' ἐπὶ χρόνον,
κι' ὕπερ τὸ σπουδαϊότερον χωρὶς οὐκεία προγόνων.

Π. — Μὴ τί πόλεμος κι' αὐτός !
τί γέλοος, τί κούτος !
Ἐνκ χρόνο νὰ βραστῆ... μὴν καὶ μὴνὸν τοῦς ἔλασε...
πολὴν ἔκλεινος τὸν Ρουκρὸν... ἔβε σβύσε τ' ἐτέλεισε.
Κι' ὕστερ' ἀπὸ τέτοια γάλλια τῆς κούτης τῆς Ἑγγλιτέρης
βλέπεις καὶ τὸν Ἐδουάρδο νὰ μοιράζ' εἰς ἄλλους γέρας.

Φ. — Ἐπικίξ' 'στὸν Ζαχχαράου μὲν σύντροφο μιλιάρδο,
καὶ σὰν ἐμὴν γὰρ τοῦτ' ἐκ βραβεῖα τ' Ἀγγλικὰ
γέλασα μὲ τὴν Ἀγγλίαν καὶ μ' αὐτὸν τὸν Ἐδουάρδο,
ποῦ δὲν νοιώθουν ἀπὸ ἄρασι καὶ ἀπὸ στρατιωτικὰ.

Π. — Στρατηγούς δὲν ἔγινάμε
κι' ἐστὶ ζεγαυοτάκιμα...
τί καλὰ ποῦ κ' ἀνάμε
καὶ προβιβασιτάκιμα.

Δίνει γέρας εἰς τοὺς Ρόμπερτε ὁ τῶν Ἀγγλῶν Ἐδουάρδος ;
νὰ λοιπὸν κι' ἐμεῖς σπαλέτας, ποῦγουμε μὰ πᾶγω φάρδος.

Ἐνὰς μαχητῆς λαός
ὅσον μέγας κι' ἀγαθός,
ὅταν γὰρ χρυσὰς σπαλέτας ρεσιδωλεύεται πολύ,
τότε βράστον, Φασουλή,
σβύνει καὶ ζεγάνεται
κι' ἐν εἰρήνῃ χάνεται.

Φ. — Προβιβασιμοί, προβιβασιμοί, κι' ἀδικημένον πλήθος
κτυπῆ βραβεῖα τὸ σπῆθος

Ἄν ἦμιον Δύναμις ἐγὼ τοῦ νικηφόρου γένους
θὰ ρωνάξω, βρε Περικίλι, πρὸς τοὺς ἀδικημένους.

« Πάρτε σπαλέτας, βρε παιδιὰ,
κάνεις μὴ βγάλλῃ τοιμουδιά,
φορέστε στρατηγού σπαθὶ
κάνεις νὰ μὴν ἀδικηθῆ. »

« Ἐλάτε δίγως βογγητὸ
καὶ κλάψιμο σ' ἐμένκ,
δὲν θέλω μούτρα νὰ κτυτῶ
κι' αὐτὰ κτεβεσκέμενκ. »

« Καλλίτερος τοὺς σβέρκουσ σὰς γαλόνηκ νὰ φορτώσω
παρὰ πικρὰ παράπονκ ν' ἀκούω κάθε τύπο,
κάνεις κἀνὲς ἀνάκινος, κἀνὲς εἰς ἄλλο στάσιμος,
κι' αὐτὸς κι' ἐκείνος κρινεται καθ' ἑλκ προβιβασιμοίς. »

« Ἐγὼ δὲν θέλω, βρε παιδιὰ,
νὰ μοῦγετε κἀνὲ καρρὲνέ,
δὲν θέλω γὰρ χρυσὰ λίλα νὰ βράτετε μαράζι,
κι' ὁ Φασουλή πρὸς ἄλλους σὰς ἀθύνους τὰ μοιράζει. »

« Κάνεις μὴν εἶναι δεκανέος, κἀνέκος στρατιώτης,
ζὲ γίνῃ πρῶτος Μέραχος κἀνέκος πατριώτης.
Γι' ἀνθαγαθίαις μοναχὰ νὰ μοῦ μίλατε κι' ἐννοια σὰς,
δὲν θὰ χαλάσω, βρε παιδιὰ, ποτὲ τὴν Ζαχχαράου σὰς. »

« Δίδω βραβεῖον καὶ πρὸς σέ, βρε Περικίλιτο Βάρδο,
κι' ἐν τὰ βραβεῖα δὲν ἀρκοῦν,
κι' ἀρχίσουν καὶ ριλονεϊκοῦν
τότε γυρεῦω μερικὶ κι' ἀπὸ τὸν Ἐδουάρδο. »

Π. — Προβιβασιμοί, προβιβασιμοί, πρεγαμάτα καὶ φέσταις,
κι' Ἰγπουργικὰ συμβούλια μέσα σ' αὐτοῖς τῆς ζεστίας.
Τάχα τὰ Διατάγματα θὰ δημοσιευθοῦν
καὶ τόσαι θέσεις γενικαὶ θὰ διανεμηθοῦν ;
Τί διάβολο θὰ κἀνωμε ; τί διάβολο θὰ γένῃ ;
ὁ κύριος γένε μερικὸ πᾶς ἔβησε 'στὸ κτέν.

Κι' ἐν σήμερ, βρε τενεκέ,
δὲν μοιραστοῦν κι' ἐνικαί,
θυμῶνει τὸ μηχανεῖο, μὴ κι' ἡ κἀββακάρια,
κι' ἐν μοιραστοῦν, βρε Φασουλή, θυμὸν ἡ φανταξία.

Προσμένουμε τὸν Τσακαδὸ τὸ ζήτημα νὰ λύσῃ
καὶ πρῶτος νὰ μίλησῃ,
κι' ὁ τῶν ἀματάων Ἰγπουργός ἔκνε τὰ λουτρά του,
πῆρε καὶ τὸ γαλόνη του μὲ γὰρ καὶ χαρὰ του,
κι' ἔβη νὰ δώσῃ κἀμπουσι καὶ σὲ κἀμπουσι τοῦς ἄλλους
νὰ κτευνάσῃ τὴν ἀργὴν καὶ τῶν σπαθίων τοὺς ἄλλους.

Προβιβασιμοί, προβιβασιμοί, μετὰλο πανηγύρι,
ρωστοῦν καὶ τὸν Ἀνάργυρο τὸν τῆς Οἰκονομίας :
« γιὰ τὴν φουρτῆ τῶν γαλόνηκ τὸν ἔχεις τὸν ἀργύρη ;
τί λείπει γὰρ προβιβασιμοῦς κι' ὁ Κεντρικὸς Ταμίης ; »

Κι' ὁ κύριος Ἀνάργυρος τὴν κεφαλήν του ζύνει,
μὲ τοῦτο δὲ τὸ ζύσιμο τὴν μῆνην παροζύνει.
Συσθῆτε, σ' ἄλλους ἀπαντῆ, μὴ λέτε χωρατάδες,
κἀλὰ τὰ σαρδομάνικα, μὰ γὰρ τοὺς δεσποτάδες.

Ἄν ὤμοις ἡ περίστασις ἡ κρίσιμος σὰς σφίγγῃ
καὶ τοὺς δικαίους θέλετε προβιβασιμοῦς νὰ σῶσῃ,
θὰ βγάλλω γὰρ γατῆρ σὰς κι' ἀπὸ τὴν μίγξ ζυγίτη
καὶ τότε, σὰς παρακαλῶ, ζύστε με νὰ σὰς ζύσω.

Φ. — Μάννκ Πατριδὰ, δὲν μπορῶ
τοὺς νόμους νὰ δουλεύω,
καὶ δίγως γαλόνηκ σαρῶ
τοὺς ἄλλους νὰ ζηλεύω.

Μάννκ Πατριδὰ, δὲν κτυτῆς
κι' ἐμένκ τὸν κἀμῆνο ;
μὲ τόσους ἄλλους μαχητὰς
μ' ἔχουν ἀδικημένο.

Σκορπίζεται γαλόνηκ βροχὴ,
μόνον ἐπὶ τὸν ἀτυγῆ

μ'άφρουν πάλι στάσιμο
μ'ένν ψωροπαράσημο.

Μήπως κι'έγω με θούριχα
τὸν κόσμο δὲν ἐγέμισα ;
μήπως δὲν ἔπρε φρούρια ;
μήπως δὲν ἐπολεμήσα ;

Μήπως ἀπὸ τὸ σπῆτι μου μακνάτζα δὲν ἐδιάβαζα
γὰ τὸν Ἑτέμ Πασσά ;
μήπως ἀπὸ τὸ σπῆτι μου πολλὰς φορὰς δὲν τὰβαζα
μ'έκεινον τὸν φρεσά ;

Μήπως ἐδῶ δὲν ἐσκουζα με τῶσους θερμοαίμιους ;
«ἄχ ! ἀς τὸν εἶχα τὸν Ἑτέμ, αὐτὸν τὸν Μαμαλοῦκο ;»
μήπως ἐδῶ δὲν ἔβράγναζα με τοὺς ζητωπολέμους
κι'ἐπῆγαινα κἀ μοῦκακὰν γαργάρα με σαμποῦκο ;

Μήπως δὲν με παράσφιζαν τὰ φεγγαριάτικα μου ;
μήπως κι'έγω ἄν κερφενέ σὰν τόσα παλληκάρια
τραπέζια δὲν ἔμουνζῶσαν με σγέδια δικὰ μου,
ποὺ κερφρετζῶσαν ἀμαθῶν μου τὰσθυνα σφουγγάρια ;

Μήπως κι'έγω με καθεμὰ πολεμικὴν ἀκρίδα
προγόνους δὲν κελάδησα, ποὺ κύσμος με βαρέθηκε ;
κι'έγω δὲν ἐλαχτάρισα πολλὰς φορὰς, Πατρίδα,
νὰχω τὸ δόντι τοῦ Μακμουθ, ποὺ ἴστω Πικέρμι βρέθηκε,
ναὶ τὸ δόντι τοῦ Μακμουθ, ποὺ ἴστω Πικέρμι βρέθηκε,

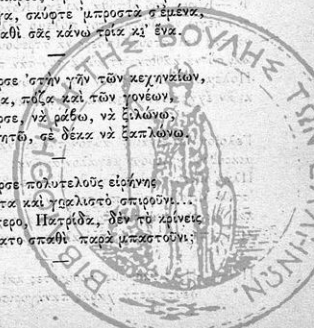
νὰ πῶσω μετ' ἰστὸ Κεντρικὸ μὲ λαίμαργα μουγγρίσματα
νὰ φάω τῆς συγκατάσεως τοῦ κἀ τὰλλὰ τὰ νομίσματα ;

Γιατί μ'άφρουν στάσιμο κἀ παραγκωνισμένο
μ'ένν ψωροπαράσημο, κι' αὐτὸ ξεθωριασμένο ;
Θέλω νὰ γίνω στρατηγός, βρε Περικλῆ γελῶτε,
γὰ νὰ πληρώσω τὰ κενὰ τῶν ἀδειζμένων πινακῶν,
μὲ τῶν κενῶν τὴν πληρωσὴν νὰ κενωθῶν κοιλίαν,
κι'εἰσπράκτορες νὰ σὰς τραβῶν μετὰ χωροφυλάκων.

Θέλω νὰ γίνω στρατηγός, τὸ χερί μου νὰ δερῶ,
νὰ μοῦ ἔμυλον χωρὶς κανεὶς κουβέντα νὰ μοῦ πέρη,
εἰς τὴν καταστρατήγησιν τῶν νόμων ν'ἀντιδρῶσω,
νὰ λέω σ'ἄλους τοὺς μικροὺς : βραδῆτε νὰ περάσω,
βραδῆτε κἀ σὰς ἔρχα, κἄποτε ἔμπροστὰ σ'ἐμένα,
γιατί με τοῦτο τὸ σπαθὶ σὰς κάνω τρεῖς κι' ἕνα.

Θέλω νὰ γίνω Βάλδερσε ἴσθιν γῆν τῶν κερχιζίων,
κι' ὄλο μεγαλοπρέπεια, πόσα κἀ τῶν νόμων,
θέλω νὰ γίνω Βάλδερσε, νὰ ράσω, νὰ ζιλιῶσω,
πέντε καρέκλιας νὰ ζῆτω, σὲ δέκα νὰ ἐκπλῶσω.

Θέλω νὰ γίνω Βάλδερσε πολυτελοῦς εἰρήνης,
μὲ γὰβρον Ἀρχιμόντα κἀ ἡραλιστὸ σπιρῶν...
χιλιεὶς φορὰς καλλίτερο, Πατρίδα, δὲν τὸ κρινεῖς
νὰ βγάλω στὸν περίπκτο σπαθὶ παρὰ μπαστοῦν ;

Θέλω νά γίνω Βάλδερς μ' ὀλόγρυστο κακάτο, κί πέπει νά μέ χρίσῃς σύ, κωμένε Περικλέτο, πού τήν δοξομακίαν μου διέκρινες εὐστόγως... ἔτσι προχίρως ἄλλοτε κί κάποιος ζενδοῦχος ἔλάπτειν ἱπποῦν τόν μέγαν Δόν-Κιγῶντν.

Π.— Ἐμπρός σ'τὴν ἀράκην κί πάρε σιρά, κί ἐκείνη τοῦ Μπόθκ τοῦ Μπόρς ἡ κυρά, πού σκίεται μίχ σκίχλ προστυγάντζα κί μήτε τὰ νέχ διαζέζει ρωμάντζα, ἡ Μπόρς φωνάζει πῶς κίτω νεκροί προκίρουν νά πέσουν μεγάλοι μικροί, κί πρῶτ' σ'τοῦς Ἑγγλέζους νά σκύφουν σάν δούλοι νά γίνουν τῶν ζενων κοπέλα κί μούλοι.

Φ.— Χά γαί!... μέ τοῦ Μπόθκ γελῶ τήν γυναικίαν, πού τόρξ μακί κάνει κί κῶτῃ τῶν γκουλέακ, γελῶ κί μέ τούτους τοῦς Μπόρς τοῦς ἀστεῖους, πού θέλουν πατρίδα, θεοῦ ἐρεστίους.

Γελᾷ μέ τοῦς Μπόρς κί πᾶς Ἀθηναῖος, πού μήτε γκλόιν ζητοῦν δεκανέος, κί πέφτουν ἀδικος κί γέρο κί νέοι, γιᾶ νά τοῦς εἰπούμε πῶς εἶναι γενναῖοι.

Μά σε, Ἑλληνας μου, πού ζῆτ' ἔδω πέρκ, σηκῶστε μακί μου ψήλα τήν παντζέρκ, κί δός του τκαμπούρο κί βήμα ταχύ, κί ἄς πέφτουν τριγύρω γαλόνια βροχῆ.

Π.— Οἱ Μπόρς τί ῥάσκω τρώντι γελόικ!... Ἦν θέλουν ἀκόμη νά βάλουν τέλει, δέν θέλουν μέ σκιάζεις δεσπᾶ τήν μητέρκ, τοῦς ζέγκαν ἔλοι, κί ἔμεις ἔδω πέρκ.

Τούτους πολέμους κί ποῖς δέν ζεγκάνει κανεῖς γιᾶ τοῦς Μπόρς κούβεντα δέν κίνει, κί ἔν τούτους ἀκόμη σκούτουντ' ἔκτειναι κί πᾶν ζεγκάμενοι σάν βλάκει, σάν κήνη.

Μά σε, Ἑλληνας μου, μέ τούτους γελᾶτε, κί μόνι γενῆτε χρυσοί Σερταλιτζαί, κί δός του τκαμπούρο κί βήμα ταχύ, κί ἄς πέφτουν τριγύρω γαλόνια βροχῆ.

Φ.— Κυρίκ τοῦ Μπόθκ, κί ἔγ' ὁ Κολονέλος σοῦ λέγω νά δώσῃς σ'τὸν πόλεμο τέλει, νά πῆς κί σ'τοῦς Μπόρς νά στρέψουν τὰ νῶτα κί σὺ νά κήθῃς σ' κῶτῃ σου σάν πρῶτα. Πολέμου ἀνδρείους δέν πᾶν σὲ γυναικίαν, κί ἄν ἔχῃς μουστᾶκις νά πάρες μαντέακ.

Γελοῖον δέν εἶναι σ' κῶτῃν τῶν κίωκ μικροί νά γυροῦν μεγάλων ἀγῶνκ Πλήν οἴκων κί πάλιν ἄς εἰψῶμεν βλέμκ σ'τῶν Μπόρς τῶν προστύγων τῶν πρῶτων ἀίμα, κί δός του τκαμπούρο κί βήμα ταχύ, κί ἄς πέφτουν τριγύρω γαλόνια βροχῆ.

Π.— Προβιζακούς ἀκούοντες κί πάλιν δεῦτε μετὰ χαρᾶς πανηγυρίζομεν,

κί δράσεως κυττάζοντες κρακίλιν τόν Κορβανῶν τοῦ κράτους μακκρίτωμεν.

Κί ἔμεις οἱ δύο ζύλινοι λαγοί ἄς γίνωμεν προχίρως στρατιοί, κί ἄς ἔβγωμε σ'τοῦς δρόμους κί βεβλάρηδες νά κάνομε τοῦς ἴρως, τοῦς Ἀρηδες.

Ἄλλο πετῶν σάν κικητῆς σέβρους στρατωῦς, κί σφῶν κῶτῶν, σφῶν αὐτοῦς, κί σφῶς αὐτοῦς.

Φ.— Τοῖς ὑπερμάχοις στρατηγῶς τῆ κικητῆρ, ὡς λυτρωθέντες τῶν δεινῶν εὐχριστήρικ ἀνεγρᾶσαν σοι πάντες, θεοτόκκ, κί τῆς Βουλῆς οἱ κίνας κί οἱ ἴωκοι.

Ἦς ἔγῶν δὲ τὸ κράτος ἀπροσμάχητον προβιζέκε τοῦς οἴλους Λαρχετᾶς, κί πρῶτῶνε γαλόινκ κί τῆ ῥάχη των νά κρᾶζουν ἀχίρε, Κόντῃ τῆς σπλάτκς.»

Κί τόκω πρὸς τὸ Μίν Ρεπὸ παγίνω γιᾶ τὸ θέρος, κί πρῖν νά σῶγω, Περικλῆ, θερμῶς κί ἴδικιτέρος σοῦ συνιστῶ τὸν Μ π ε ν τ ε κ ε ρ τοῦ Ρεῖθῶγγ Μαυρογένη κί Ἑυκκαγγελοῦ Τρύφωνος, πού κόρμου ροῖς θά γένη. Ὅλους τοῦς τόπους σάν Ρωμῶν τοῦς ἔγει πέρκ πέρκ, τήν Στερεᾶ κί τὸν Μωρηᾶ, κάθε νησι κί ζέρκ, σ'κῶτῃν τῶν νέων Μ π ε ν τ ε κ ε ρ, βρε Περικλῆ ψοφίτα, θά ἔρισκῃς κί τὸ Φάληρο κί τὸ δικά μου σπῆτι.

Π.— Μά τόρξ στάσου Βάλδερς νά σὲ χειροτονῶσι κί ἀπὸ μ'προστά κί πίσω. Δεῖσο τῆς Μπόθκ μακί γροθῆστῆ δός σου τὰ πλεμόνια, δεῖσο κί κίμποςκις σερκακίς σ'τὸ σέβρο γιᾶ γαλόνια.

Καὶ καμπόσαι ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἔργον τοῦ Μικταουστῆ τοῦ φρενιάτρου, τῆς Ἐπιστάμης κίρκως κί λέρου, ἴγουν Πολιτισμῶς κί Νευροπάθεικς, τὸ διακρίνει νῶς κί πολυμάθεικς.

Νέον τῆς «Πινκοθήκῆς» τεῦχος περιοδικῶν, κί τ' εἰκόνας κί κῶτ' ἴλην ἔντος καλλιτεχνικῶν.

Τὸ περίφημον ἐκεῖνο, τῆς «Ἀγάπης τὸ Βοτάνι», ὅπου τόγει τοῦ Δροσίντῃ τὸ χρυσὸ κλέμνι κάνει, Παναγῆς ὁ Μανιάτος τὸ βῆμα χαριτωμένο κί ἀπὸ τὸ τυπογράφου τῆς «Βοτακῆς» τοῦ ἴσου.

Ἐκ π α ἰ δ ε υ σ ἰ ς Γ ε ο ρ γ ἰ κ ῆ, τεῦχος πολλῆς κίκας, ὁ κρᾶτιστος συνέγραφε Θανάσιος Εὐταξίας.

Σ ο υ λ ῶ τ α κ ἰ κ ἰ Τ ε π ε ν λ ε ἰ λ ῆ ς, τοῦ Δακκοπούλου μέ σύνθεσιν δραματικῆν κί τεχνικῶν συνάμα. [δρᾶμα,

Μ α ρ μ κ ρ ω μ ἔ ν ο ς Β α σ ἰ λ ῆ ς, ἔπος Χριστοβακίλη μ' ἐνθουσιώδη λυρισμῶν κί δυνατὸ κονδύλι.